

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Cilt: 8 Sayı: 90

Nisan 1999

KONUMUZ:
KÜTÜPHANE

Mavibulut

2009 99

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incelenmiş, eğitim ve Öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare

ISSN 1300-3291
çocuklar için edebiyat dergisi

Cilt: 8 * Sayı: 90 * NİSAN 1999

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

*

Abone Servisi:

Selma Erdoğan

*

Kapak:

Mustafa Delioğlu

*

Ayda bir çıkar.

Fiyatı: 900.000TL

Abonelik Bedeli:

Yıllık 12 sayı: 9.900.000TL

*

Baskı: Yayılcık Matbaası (567 80 03)

MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cad. 33 Ferah Ap. Kat:4 80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0212)252 63 75-76 * Faks: (0212)244 08 60

mavibulut@superonline.com

Binbir Kitap Dergisi

Neler yazılıyor, çiziliyor,
yayımlanıyor?

Çocuk edebiyatı konulu araştırmalar,
makaleler, değerlendirme yazıları...
Her yaş için en güzel kitaplar...

Çocuk edebiyatının sağlıklı bilgi
kaynağı...

3 aylık dergi

0212-252 63 75

MERHABA

Konumuz "kütüphane."
Ülkemizde 1500'e yakın
kütüphane var. Hiç kütüphaneye
gittiniz mi? Gitmediyseniz, bir gün
en yakındaki kütüphaneye gidip o
sessiz dünyanın enerjisini hissedin.
Evet, kütüphaneler enerji
depolarıdır. Loş koridorda,
rafların arasında yürürken sırtları
bize bakan cilt cilt kitapların
içinden beynimize ve ruhumuza
doğru bir ışıma olur. İşte bu
enerjidir, bizi canlandırır,
hayata bağlar.
Bir kütüphaneye
gidin.
Raflarda sıra
sıra dizilmiş
kitapların
her biri
bulunduğu

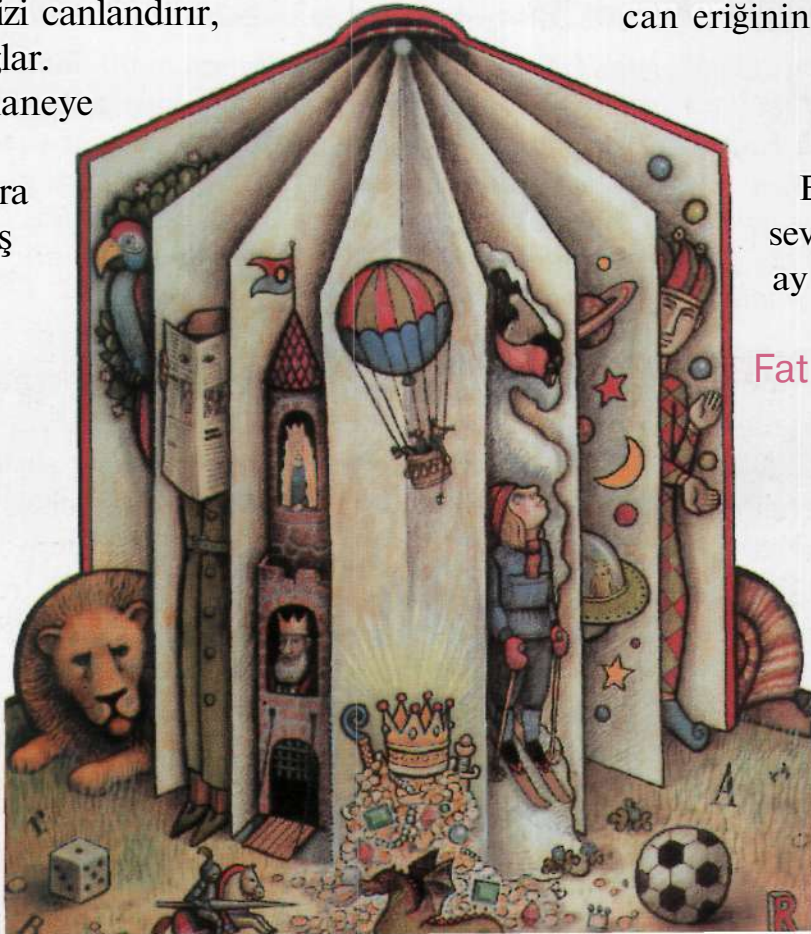
yerde yaramaz bir çocuk gibi kıpır
kıpırdır ve can atıyorlardır sizinle
oynamaya, ama bunu siz olmadan
yapamazlar ki...

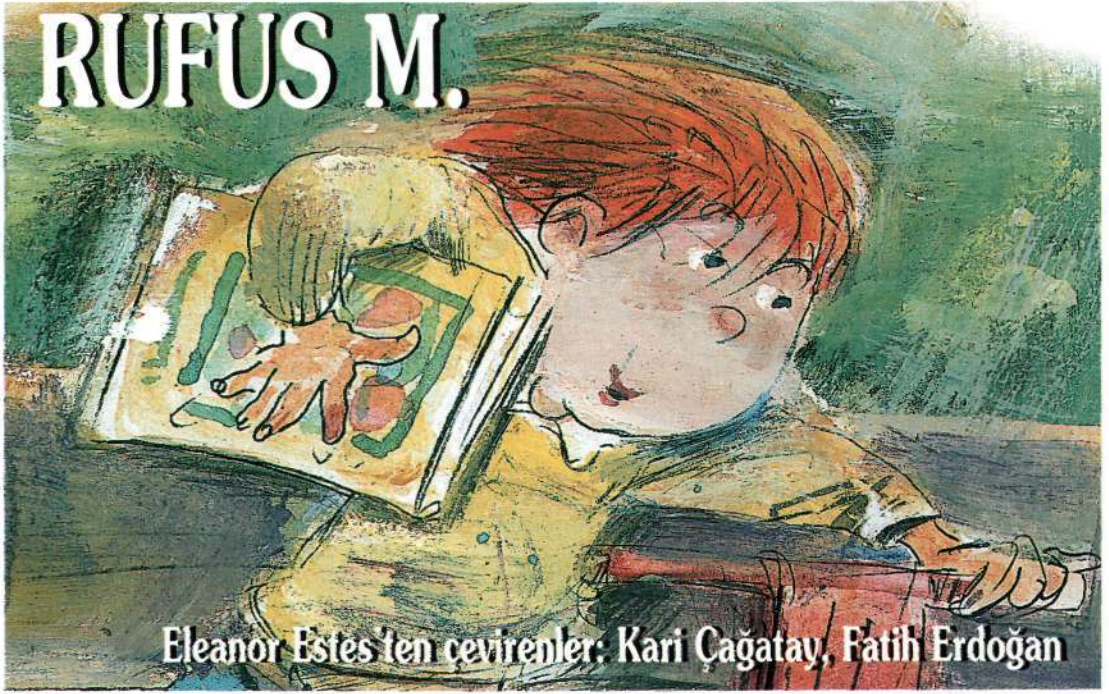
Siz onları raftan alıp bir masaya
taşırsınız. Kapağını çevirirsiniz, ki
çevirirken duyduğunuz o hışırtı
mutluluk kahkahasıdır kitabın. Sesi
alçaksa, kütüphanede olduğu
içindir. Siz onu bir de ödünç alıp
eve götürün, bakın nasıl şen
şakrak şakıyacak, bir tabak tuzlu
can eriğinin yanında...

Deneyin...

Edebiyat ve
sevgi dolu bir
ay dileğiyle...

Fatih Erdoğan

Rufus M. İşte Rufus, adını üstü kareli matematik kitabının kapağına ve ince mavi çizgili yazı defterine aynen böyle yazmıştı. Tam tepede Rufus M. Altında da "7 yaşında" ekliydi. İnsanlar yazmayı okulda öğrenirler, ama Rufus orada öğrenmemişti. Evde de öğrenmemişti, her ne kadar evler yazmayı öğrendiğimiz yerler arasında yer alsa da, Rufus adını yazmayı çok çok önceden, daha okula bile başlamadan önce bir kütüphanede öğrenmişti. Bakın nasıl:

Bir gün Rufus sokakta trotinetiyle bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. O bir trendi, ya da bu trenin makinisti, belki de kondüktörü, yolcusu, hatta trenin düdüğüydü. Sonunda bu oyundan sıkılıp eve gitti. Joey, Jane ve Sylvia ön sundurmanın merdivenlerinde kitap okuyorlardı.

Jane ve Joey basamaklara oturmuşlardı. Sylvia hamağa uzanmıştı ve bir eliyle kitabı tutarken, öteki eliyle de bir çikolatayı ısıırıyordu.

Rufus bir ayağı trotinetinde, uzun uzun onları izledi. En hızlı Sylvia okuyordu. Bu normaldi çünkü o en büyükleriydi. Ötekiler

Resimler: Mustafa Delioğlu

de fena sayılmazlardı aslında. İçlerinde okumayı bilmeyen yalnızca Rufus'tu. Hepsinin elinde kütüphaneden alınmış kitaplar olduğuna göre bugün kütüphanenin açık olduğu günlerden olmalıydı. Kütüphane bazı günler açıktı.

"Kütüphaneye gideceğim," dedi Rufus. Sonra ekledi: "Kitap alacağım."

"Biz daha oradan yeni geldik," dedi Jane. Ötekiler okumalarına ara bile vermediler. Sanki Rufus orada yoktu.

"Kitabı ne yapacaksın ki?" diye sordu Jane, "sen okumayı bilmezsin."

Bu doğrudu tabii ve bu doğru olduğu için de Rufus çok öfkelen-di. Ötekilerin yaptığı her şeyi o da yapabilmek istiyordu.

"Ben de kütüphaneden bir kitap almak istiyorum," dedi öfkeyle. Sylvia okuduğu kitabın yeni bir sayfasını çevirdi. Rufus'a vereceği başka bir yanıt yoktu. Rufus, kütüphaneden alınmış bir kitabı olmadığı ve okumayı da bilmediği için kedileri Catherine'in bile kendisine küçümser bir edayla baktığını düşündü.

Trotinetinin yönünü çevirip

bahçeden çıktı. Görürlerdi onlar! Okumak mı? Hepsinden daha hızlı okuyacaktı işte! Ne vardı ki? Sayfaları çevirmek çok mu zordu? Herkes yapabiliirdi bunu.

Rufus kütüphaneden bir kitap almanın da zor olmadığını düşünüyordu. Tek yapacağı şey kütüphaneye gitmek, güzel bir kitap beğenmek, damgalasın diye kütüphaneci teyzeye vermek ve kitabı alıp eve gelmekti. Kütüphanenin yerini de biliyordu, çünkü daha önce ötekilerle birlikte oraya birçok kez gelmişti.

Trotinetini hızlandırarak doğruca kütüphaneye gitti. Çok iyi bildiği bir yoldu bu. Kütüphaneye gelince trotinetini bahçedeki çalıların arasına sakladı. Büyük kapıdan geçip kütüphaneye girdi.

Büyük masaya doğru uzanan kırmızı halıyı Rufus hep pamuk şekerine benzetirdi. Ama hiç tatlı olmadığını biliyordu, çünkü üç yaşındayken tadına bakmıştı.

Masanın arkasındaki teyze bir takım kartlarla oynuyordu. Halı bitmişti. Çıplak ayakları taşa değince Rufus bir hoş oldu. Raflara yürüyüp kocaman bir öykü kitabı seçti ve damgalaması için kütüphaneci teyzenin önüne

masaya bıraktı.

Ama kütüphaneci teyze kitabı damgalamadı. Alıp arkasındaki rafa koydu ve yine kartlarıyla oyununu sürdürdü.

"O kitap benim!" dedi Rufus.

"Kartın var mı?" dedi kütüphaneci teyze.

Rufus ceplerini karıştırdı. Arasına cebinde bir iki oyun kartı olurdu. Ama şimdi yoktu işte.

"Yok," dedi.

"Kitap alabilmen için kartın olması gerekir," dedi teyze ona.

"Olur, alayım," dedi Rufus.

"Yani, kütüphane kartı," dedi teyze. Sesi nazikti. "Sanırım senin kartın yok, çünkü henüz çok küçüksün."

"Kartım yok," dedi Rufus, "ama bulabilirim."

"Daha küçüksün," diye yineledi kütüphaneci. "Ama eğer adını yazabilirsen, sana bir kart verebilirim. Ne dersin? Adını yazabilir misin?"

Rufus başıyla onayladı. Rahatlamıştı. Yazmak mı? Şu bir takım çizgiler ve üzerindeki kuyruklar mı? Nasıl yapıldığını görmüştü. Hiç de zor bir şey değildi ki. Tabii, yapabiliirdi.

"Ellerine bakayım," dedi

kütüphaneci teyze.

Rufus iki elini de uzattı. Kütüphaneci teyze yüzünü buruşturdu. Beğenmemişti.

"İııııı..." dedi. "Şimdi hemen evine gidiyorsun ve şu ellerini sabunla tertemiz yıkıyorsun, tamam mı? Ancak o zaman kütüphaneden kitap almayı düşünebilirsin."

Bu iş Rufus'un tahmin ettiğinden de zordu. Ama biraz gecikmeden başka bir sonucu olamazdı. Ellerini yıkayacak ve kitabını alacaktı. Çalışarın arasından trotinetini kaptı ve eve sürdü.

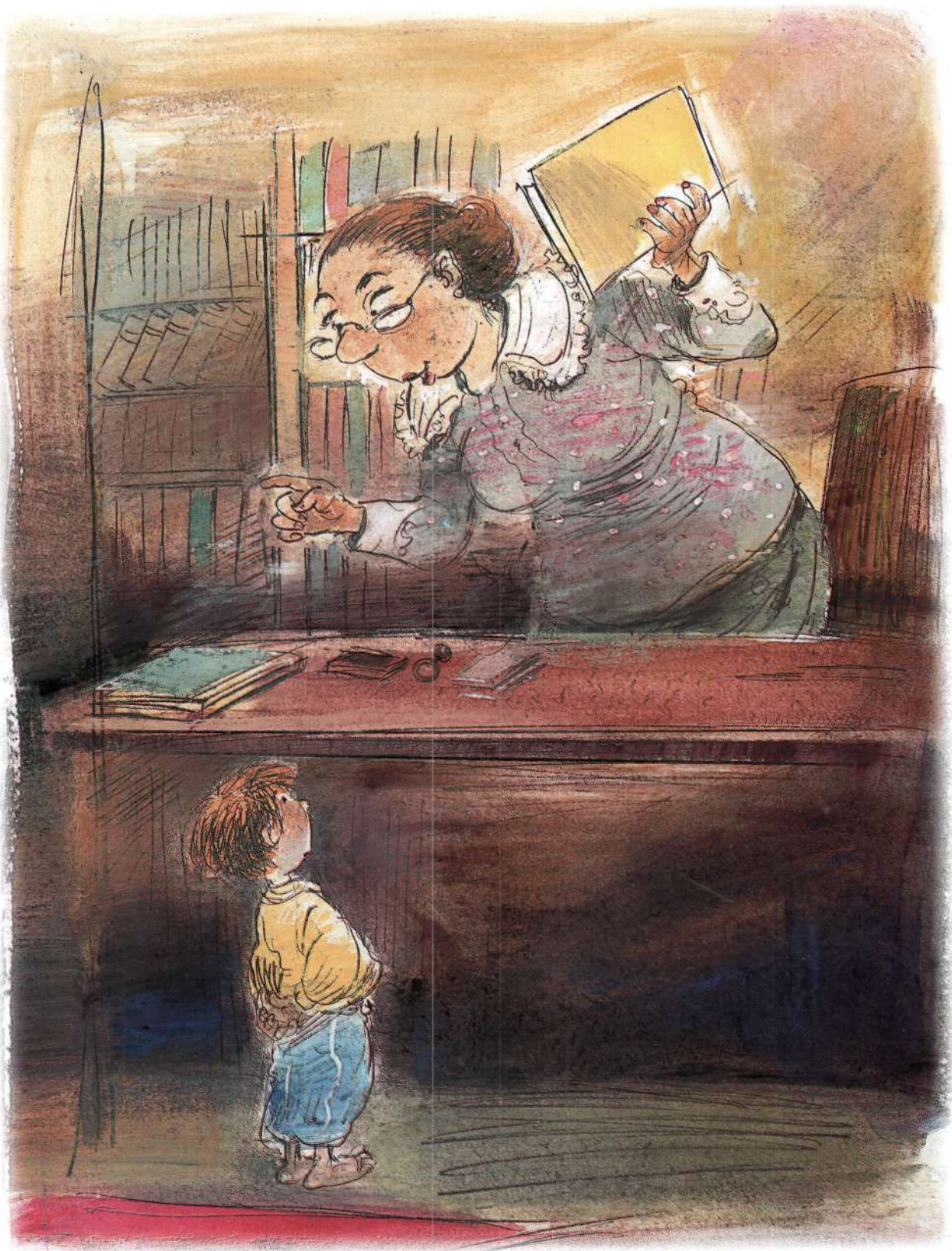
Annesi onu ellerini yıkarken görünce çok şaşırdı. İş bitince Rufus tekrar kütüphaneye geldi. Ter içinde kalmıştı, çünkü hem sıcak bir gündü, hem de trotinetini hızlı sürmüştü. Bir an önce kitabına kavuşmak ve ötekilerle birlikte merdivenlerde kitap okumak istiyordu.

Rufus trotinetini yine gizledi ve kütüphaneye girdi.

"Merhaba!"

"Merhaba!" dedi kütüphaneci. "Şimdi nasıllar?"

"İyiler," dedi Rufus, "okuyorlar." Kütüphanecinin kardeşlerini

sorduğunu sanmıştı.

"Ellerin," dedi kütüphaneci.

Rufus ellerini gösterdi.

Kütüphaneci baktı ve uzun uzun düşündü. Sonra başını iki yana salladı. "Olmamış," dedi. "Daha iyi yıkanmalıydı."

Rufus ellerine baktı. Şimdi yeniden eve giderse ve ellerini yeniden yıkarsa, ya bu teyze yine beğenmezse? Ama kitap verebilmek için bunu mutlaka yapmasını isteyecekse, tabii bu durumda yine gidecekti. Geri döndü.

"Bir dakika," dedi kütüphaneci. "Kurallara aykırı, ama ellerini burada da yıkayabilirsin."

Birlikte tutkal kokan küçük bir odaya girdiler. Yerlerde eski yeni bir sürü kitap vardı. En dipteki lavaboda Rufus ellerini yine yıkadı.

Büyük masaya döndüler. Kütüphaneci hanım Rufus'a üzeri yazılarla kaplı bir kart verdi. Bir de tükenmez kalem uzattı.

"İşte kart," dedi. "Kitap almak için bu kartla başvurman gerekiyor. Buraya adını yaz."

Rufus karta baktı. Daha önce yalnızca büyük kahverengi ve üzerinde hiç başka yazı olmayan ambalaj kağıtlarına yazmıştı. Aşağı

yukarı uzayan çizgiler, çaprazlama çizgiler çizmişti. Oysa bu kâğıtta yazacak yer yoktu. Zaten üstünde yazılar vardı. Kütüphaneci teyzenin gösterdiği noktalı yer küçücüktü. Sonra tükenmez kalem de hiç kullanmamıştı. Daha önce hep kurşunkalemle yazmıştı. Tükenmez kalemi bastırınca kartın üzerinde delikler açıldı.

"Dikkat et!" dedi kütüphaneci hanım. "Bastırma. Hem kalemi sağ eline alsana."

Kalemi Rufus'un elinden alıp öteki eline verdi.

Rufus kartın üzerine boydan boya çizgiler çizdi. Sağ eliyle çiziyordu. Bütün boş bulduğu yerleri çizgilerle doldurdu. Bir aksilik olmaması için yazıların üstündeki boşlukları da doldurdu. Sonra bir adama kitap getirmeye gitmiş olan kütüphaneciyi beklemeye başladı.

Rufus'un yazdıklarını görünce kütüphaneci elini alnına götürerek oturmak için koltuğunu aradı.

"Demek böyle yazıyorsun, ha! Çok hoş, ama burada ne yazıyor, söyler misin?"

"Rufus Moffat, benim adım."

Ama kütüphaneci bu çizgilerin Rufus Moffat anlamına geldiğini bir

türlü göremedi. Başını iki yana salladı.

"Hoş," dedi, "çok hoş, ama yazdıklarını ben okuyamıyorum. Bu kütüphaneden kitap alabilmen için önce adını yazmayı öğrenmen gerekir.

Rufus bir süre sessiz kaldı. Kütüphaneye tek başına gelmiş, sonra ellerini yıkamak için yeniden eve gidip gelmişti. Tek istediği ötekiler gibi kendine bir kitap alabilmektir. Bunun için çok çabalamıştı. Eve elinde bir kitap olmadan gitmeyi hiç istemiyordu.

Kütüphaneci hanım uzun uzun ona baktı ve sonunda, "Dur bakalım," dedi. "Belki biraz çalışırsan..."

Rufus umutla ona baktı. "Çalışırım," dedi.

Kütüphaneci hanım bir kâğıt alıp tepesine bazı harfler sıraladı. "Bak," dedi Rufus'a, "burada senin adın yazıyor. Aynısından sen de yazmaya çalış. On kere yaz."

Rufus büyük bir dikkatle çalıştı. Düzgün yazabilmek için öyle çabaladı ki, kahverengi parmaklarının eklem yerleri bembeyaz oldu. Bazen sağ bazen de sol eliyle adını on kez yazdı.

Kütüphaneci yazdıklarına baktı.

"Çok güzel," dedi. "Gerçekten güzel. Şimdi artık deneyebilirsin."

Hemen Rufus'a yeni bir kart uzattı. Ama Rufus kartın üzerindeki isim boşluğuna ancak adının RUF bölümünü sığdırabilirdi. Ne kadar da küçük bir yer bırakmışlardı! Kalan harfleri de kartın başka yerlerinde bulduğu boş yerlere yazdı. Ama kütüphaneci bundan hoşlanmadı. Rufus'a yeni bir kart verdi.

Rufus bu kez daha küçük yazmaya çalıştı, ama soyadının ancak ilk harfi olan M'ye kadar gelebildi. Kütüphaneci soyadının kalan bölümünü "OFFAT" olarak alta ekledi.

"Oldu," dedi Rufus'a. "Şimdi bu kartı al ve eve götürüp annene imzalat. Perşembe günü kartı getirip kitap alabilirsin."

Rufus'un terden ve elleriyle mıncıklamaktan kapkara olmuş yüzü biraz daha karardı. Bir kitap almak için bu kadar çok uğraşması gerekeceğini düşünmemişti. Ötekiler gelip kolayca kitap alıveriyorlardı. Ama belki onlar da ilk geldiklerinde bu kadar uğraşmış olmalıydılar, diye düşündü Rufus.

Rufus bir elinde kartıyla trotinetini sürdü. O kartı elde

etmek için çok çalışmıştı. Joey, Sylvia ve Jane ortalıkta yoktu. Annesi kartı görünce, "Yazmayı öğrenmişsin!" diye bir çığlık attı. Sonra da Rufus'u öptü.

Kütüphaneci, ona perşembe günü gelmesini söylemişti, ama o bu işi bugün bitirmeliydi. Ötekiler geldiğinde onu merdivenlerde elinde kitapla görmeliydiler. Nasıl da şaşıracaktı! Kendi kendine gülümseyerek üçüncü kez kütüphaneye doğru yola çıktı.

Önce kartını kaybetti. Neyse ki, çalıların arasına düşmüştü ve eskisi kadar iyiydi. Yolun kalan kısmında kartı düşürmemek için sımsıkı tuttu. Kütüphanenin taş merdivenlerini bir solukta çıktı ve büyük kahverengi kapının kapalı olduğunu gördü. Açmaya çalıştı, ama açamadı. Kapiya vurdu, ayağıyla tekmeledi, ama kimse yanıt vermedi.

Gazete dağıtıcısı çocuk geçerken bağırdı:

"Kütüphane kapandı!" Sonra da ılık çalarak uzaklaştı.

Rufus onun arkasından baktı. Kütüphane kapanmış mıydı? Bu kadar çabuk nasıl kapanırdı? Daha az önce açıktı. Kütüphaneci mutlaka içerde olmalıydı. Rufus o

öykü kitabını almalıydı.

Pencereden uzanıp baksa belki kütüphanecinin içerde olup olmadığını görebilirdi.

Pencereler yüksekteydi, ama pencerenin eşiği genişti. Rufus çok iyi tırmanırdı. Mahallede halatlara ve ağaçlara en hızlı o tırmanırdı. Joey'dan bile hızlı. Duvara yakın ağaçlardan birinin dalına tutunup kendini çekti. Bir ayağını duvardaki tuğla çıkıntısına yerleştirdi ve eşiğin kenarını yakalayıp kendini çekti. İşte yukardaydı. Pencereden içeri baktı. Karanlıktı, çünkü hemen hemen bütün perdeler inikti.

"Kitapçı teyze!" diye seslenerek cama vurdu. Hiç ses gelmedi. Elleri alına siper edip içeriye daha iyi görmeye çalıştı. Uzun uzun baktı. Kütüphanecinin gitmiş olabileceğine inanamıyordu. Rufus o kitabı almak istiyordu. Evden kütüphaneye, kütüphaneden eve kaç kez gittiğini anımsamıyordu. Acaba kütüphaneci bodruma mı inmişti?

Ayak parmaklarını duvara sürte sürte aşağı kaydı. Bodrum penceresinin önünde yere yatıp içeri baktı. Yattığı yer çamurdu. Camı eliyle sildi. Pencerenin kıyılarında kömür parçaları vardı.

"Kütüphaneci teyze!" diye bağırdı içeriye. Pencereyi eliyle itti. Pencere açıldı. Pencereye kadar uzanan bir kömür yığınının başka bir şey göremedi.

"Kütüphaneci teyze!" diye bir kez daha bağırdı. Kendi sesi bodrumda yankılandı, ama başka bir ses gelmedi. Tekrar tekrar seslendi ama bütün duyduğu kendi sesinin yankısı oldu. Pencereyi biraz daha itti. Pencere sonuna kadar açılıverdi ve Rufus kömür yığınının üzerinden içeri

yuvarlandı! Ve bu yuvarlanış pek de sessiz olmadı.

Doğrulup çevresine baktı. Önce bir şey göremedi, çünkü küçük pencereden sızan ışık burayı aydınlatmaya yetmiyordu. Sonra gözü alıştı. Rufus dışardan içeri bakmayı yeğlerdi, ama işte şimdi kütüphanenin içinde bulmuştu kendisini. Yukarı çıkıp istediği kitabı alabileceğini düşünerek sevindi. Nasıl olsa kartı vardı artık; biraz pis ve buruşmuştu ama, üzerinde RUFUS yazıyordu ve önemli olan da bu değil miydi? Kartı masaya bırakıp kitabı alabilirdi.

Rufus dikkatle yürüdü, ama yarı yolda durdu. Birisi bodrum kapısını açmıştı. Kim olduğunu göremiyordu, ama işte orada birisinin gölgesi vardı. Tam, "Kütüphaneci Teyze!" diye bağıracaktı ki, ışık söndü ve kapı kapandı.

Rufus karanlıkta oturdu. Burada olmaktan hoşlanmamıştı. Kömür yığınının tırmanıp oradan dışarı

çıkmalıydı. Birden elindeki kartı hatırladı. Bu kitabı alabilmek için bu kadar çok uğraştıktan sonra ve tam sonuna gelmişken vazgeçmek olur muydu?

Rufus bütün bunları düşünerek yeniden merdivenlere yöneldi. Kapı kilitli değildi. Açıp içeri girdi. İşte! Kütüphanenin tam ortasıdaydı ve kütüphaneci hanım da küçük odada bir iskemlede oturuyordu.

Rufus ona baktı. Yemeğini yiyordu. Rufus onu daha önce hiç kartlarla oynamaktan, kartlara damga basmaktan ve kucağında kitap taşımaktan başka bir şey yaparken görmemişti. İşte o da herkes gibi yemek yiyordu. Bir elinde de bir kitap vardı. Sylvia da yemek yerken kitap okurdu. Kütüphaneci hanım Rufus'u fark etmemişti.

"Merhaba!" dedi Rufus.

Kütüphaneci hanım oturduğu yerden sıçradı. "Sen miydin o

bodrumdaki? Ben de bu ses nerden geldi diyordum. Sen çoktan evine dönmüş olmalıydın genç adam, öyle değil mi?"

Rufus bir şey söylemedi. Öylece durdu. Birçok kez eve gidip gelmişti. Yaşadıkları bir bir gözünün önünden geçiyordu şimdi. Ama bunları anlatması mı gerekiyordu?

"Kütüphanenin kapandığını bilmiyor musun?" dedi kütüphaneci ona doğru sert

adımlarla yürüyerek.

Rufus yine bir şey söylemedi. Hayır, tabii ki bilmiyordu. Gazeteci çocuk söylemişti, ama ona inanmamıştı. Şimdi gözleriyle görüyordu işte. Kütüphaneci yemeğini rahatça yiyebilsin diye kütüphane kapalıydı. Şu kitabı bir alabilseydi hemen evine koşacak ve kimseyi rahatsız etmeyecekti. Elindeki kartı uzattı; bakışlarında hâlâ umut vardı.

"İşte," dedi kartı uzatırken.

Kütüphaneci hanım ise kartı görmedi bile. Rufus'la birlikte yürüyüp kapıyı açtı. "Haydi bakalım," dedi, "Dışarı." Ama tam o anda ocağın üstünde kaynayan suyun sesini duydu.

"Üff," dedi. "Ne gün!"

Kapı kapanmadan önce Rufus yeniden içeri girip onu izledi. Bir iskemlenin kıyısına oturdu. Kütüphaneci onun gittiğini sandığı için sessizce çayını yudumlamaya başladı.

Rufus sessizce oturup onun

çayını bitirmesini bekledi.

Bir süre sonra kütüphaneci hanım yerinden doğrulup eteğindeki kırıntıları silkeledi. Daha sonra Rufus'un ellerini yıkadığı lavaboda ellerini ve bulaşıkları yıkadı.

Bu hanım kütüphanede yemek yiyor ve bulaşıklarını burada yıkıyordu.

Acaba kütüphanede mi yaşıyordu?

Dayanamayıp sordu Rufus: "Burası sizin eviniz mi?"

Kütüphaneci hanım günün ikinci büyük sıçramasını gerçekleştirdi ve, "Genç adam!" diye haykırdı, "Nereden çıktın sen? Evine git demiştim sana! Hayır, burası benim evim değil, anlaşıldı mı? Değil! Haydi evine, hemen!"

Kütüphaneci hanım bütün oğlan çocuklarına "genç adam," kızlara da "küçük arkadaşım" derdi. Küçük odadan çıktı ve hırsla yürüyüp büyük kahverengi kapıyı sonuna kadar açtı.

"Haydi, perşembe günü görüşürüz, tamam mı?"

Rufus gözleri yaşlarla dolu baktı ona. Son ve umutsuz bir çabayla kartını uzattı yine. Kütüphaneci hanım başını iki yana salladı. Rufus yavaşça merdivenlerden indi. Çalılıkların arasında trotinetini buldu. Yüreği kederle doluydu.

Tam o anda kütüphaneci hanım aynı gün içinde ikinci kez kuralları çiğnemeye karar verdi.

"Gel buraya genç adam!" diye seslendi. "Kütüphane kapandıktan sonra böyle şeyler yapmam, ama bu seferlik senin için bunu yapacağım."

Rufus kirli yüzünü sildi ve trotinetini yeniden çalılıkların arasına soktu. Merdivenleri bir kez daha çıktı. Masanın arkasına geçmiş olan kütüphaneci hanıma kartını uzattı.

Kütüphaneci hanım kartı parmaklarının ucuyla özenle tuttu. "Leş gibi!" dedi. "Sanırım bir kart daha doldurman gerekecek."

"Yine anneme mi götüreceğim?" dedi Rufus.

Gerçekten buna gücü yeteceğini sanmıyordu artık. Yüzünü koluna sildi ve gözlerini umutsuzca

kütüphaneciye dikti. Tek bir şey düşünüyordu: Bir kart daha doldurması gerekiyorsa, dolduracaktı. Ama gerekmedi, çünkü kütüphaneci hanım kartı kendisinin temizleyeceğini söyledi. "Ama unutma," dedi Rufus'a, "kütüphanede her şeyin temiz olması önemlidir; ellerinin, kitapların, her şeyin..."

Rufus ciddiyetle ekledi:

"Ayaklarımın da..."

Daha sonra Rufus lavaboya gidip ellerini bir daha yıkadı ve istediği kitabı almaya sonunda hak kazandı.

Ve Rufus eve gitti.

Eve geldiğinde kitabını annesine gösterdi. Annesi ona gülümsedi ve yanağını okşadı. Kütüphaneye kendi kendine üye olup kitap ödünç alabilecek kadar akıllı bir çocuk olmasına çok sevindiğini söyledi. Hem mutfaktaki masada saatlerce sessiz kalmasının da kendisi için ayrı bir mutluluk olduğunu yüksek sesle olmasa da kendi kendine söyledi. Sonunda Rufus annesine ne yaptığını gösterdi. Uzattığı kâğıdın üzerinde RUFUS M yazıyordu ve bunu kendisi yazmıştı.

İşte Rufus adını yaymayı böyle öğrenmişti. Ama tabii bu, okula başlamasından çok çok önceydi.

Kütüphanedeki Kedicik

Miyase Sertbarut

Tıpış, bahar güneşinin ırlıklı altında yarım saatçik uyumuştı. Ne yaramaz bir çocuk ne bir köpek hiçbir şey rahatsız etmemiştı onu.

Uyanınca bir güzel gerindi, uzun uzun esnedi. Yarı kapalı gözleri, yerde kırıntı arayan serçelere ilişince kocaman oldu. Şunlardan birini kapsam ne güzel olur, diye düşündü. Daha önceleri de denemişti bu kuş avını, ama bir tane bile yakalayamamıştı. Belki bugün şanslı günü olabilirdi. Karnını yere yapıştırarak, neredeyse sürünerek yaklaştı ürkek serçelere. Arada bir duruyor, serçeler kendisini farkettiler mi diye kontrol ediyordu. Bir tanesi görse

hepsi birden kaçırdı. Tıpış, daha önceki deneyimlerinden biliyordu bunu.

Kedicik, bıyıklarını titreterek yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı...

Gözüne kestirttiği küçücük bir serçeydi. Kurulmuş bir yayın boşanması gibi birden atıldı küçük serçenin üzerine... Olmadı ama, bir saniye önce atlayabilseldi belki başaracaktı. Bütün kuşlar uçmuş, en yakın ağacın dallarına birer yaprak gibi konmuşlardı.

Başarısızlığın verdiği moral bozukluğu ile orada kalakalmıştı kediciik. Ne yapmalı, ne etmeli de şu kuşları avlamayı öğrenmeli? Kendisini arada bir seven, yiyecek getiren Selin'i anımsadı. Selin içinden çıkamadığı bir durumda, zor bir ödevi olduğunda kütüphaneye giderdi. Acaba kendisi de? Olur mu canım? Tıpış'ı kütüphaneye kabul ederler mi? O da bodrumun penceresinden girer. Kediler kimseden izin almak zorunda değil ki... Evet, en iyisi

Resimler: Nalan Yırtmacı

böyle yapmak diye
düşündü Tıpış. Orada
kuşlarla ilgili bir çok
kitap, ansiklopedi
bulabilirdi. Patisiyle
açar sayfaları,
resimlerine bakar.

Okuma yazma bilmeseyse
de resimlere baktıkça
kuşlar hakkında bilgi
edinir. Yalnızca bilgi mi? Düşler
kurar, kuşları nasıl avladığını hayal
eder, böylece mutlu olur.

Bu düşüncelerle ağır ağır
kütüphanenin yolunu tuttu kedicik.
Çok uzak değildi zaten, işte bahçe
duvarı göründü bile. Bir zıplayışta
duvarın üzerine çıktı Tıpış, oradan
da hooop bahçe çimlerinin
üzerine. Ooo... Burası tam bana
göre diye düşündü. Birkaç ot
çiğnedi, keyfi yerine geldi. Şimdi
açık unutulmuş bir pencere
bulmalıydı.

Binanın çevresini dolaştı.
Bodrum katının pencereleri hem
küçük hem demirliydi, ama Tıpış o
kadar tombul bir kedi olmadığı için
sıgabilirdi. Sonunda aralık
bırakılmış bir pencere gördü.
Demirlere sürtünerek içeri girdi.

Raflarla dolu koca bir odadaydı,
biraz karanlıktı. Burası arşiv

olmalıydı; yani her zaman gerekli
olmayan kitapların, belgelerin
saklandığı yer. Çok tozlu diye
düşündü Tıpış... Sabah yalayarak
pırl pırl ettiği tüyleri toza
bulanmıştı şimdi; ama aldırmadı,
bu serüvenin sonunda kuşlar vardı
ya, gerisi önemli değildi.

Acaba arşivde kuşlarla ilgili bir
kitap bulabilir miydi? Raflardan
birine yaklaştı, patisiyle kitaplardan
birini çekti. Üzerindeki resme
baktı. Çiçek resimleri vardı kitabın
üzerinde. Hayır, bugün çiçeklerle
ilgilenmiyordu Tıpış. Onun
yanındaki kitabı çekmeye çalıştı.
Ne kadar da kalın bir kitap! Gücü
yetmeyecek neredeyse... Bütün
enerjisini harcayarak çekmeye
çalıştı. Kitap pat diye yere düştü.
Neredeyse ayağı ezilecekti. Kuş
avlamaktan daha zor diye geçirdi
aklından. Kalın kitabın kapağında

bir hayvan resmi vardı, ama o da ne? En sevmediği yaratıktı bu; bir köpek! Kocaman, dili dışarıda, sivri dişleri görünüyor... Tıpış'a göre köpekler çok sevimsiz yaratıklardı tabii, onlarla ilgili kitapları da beğenmemesi doğaldı. Üstelik ayağını ezmeye kalkışmıştı bu çok kalın kitap.

Üff! Kuşlarla ilgilenmiyor mu kimse? Üçüncü kitabı çekti patisiyle, bu da kalındı ve simsiyah bir cildi vardı. Pat... Onu da düşürdü. Kapakta resim yok, yalnızca yazı var! Tıpış bilmez ki okumayı... kapağı açmak zorunda. Kuşlarla ilgili olacağını sanmıyor aslında; çünkü böyle simsiyah, kalın bir kitap ancak köpeklerle ya da kedisevmez insanlarla ilgili olabilir diye düşünüyor.

Kapağı açmak, kitabı çekmekten daha zor. Ya yine sipsivri dişli bir köpek çıkarsa karşısına? Hemen kapatırım o zaman diye düşündü. Kalın cildin kapağını patisiyle açmayı başardı. Bu simsiyah kapağın arkasında böyle güzel bir resim olacağı kimin aklına gelir? Hem de kuş resimleri! Her tür kuş var bu resimde: Serçeler, papağanlar, muhabbet kuşları, kanaryalar, saka kuşları, bülbül,

güvercin, kumru... Bir kuş cenneti...

Tıpış yalanmaya başladı. Sanki kuşlar canlıymış gibi gelmişti ona. Resimler öyle güzel yapılmıştı ki! Kağıdı yese, kuş eti yenmiş gibi olacak. Birkaç kez yutkundu Tıpış, acaba kağıdı yesem mi diye. Vazgeçti sonra bu düşüncesinden, ya Pelin kuşlarla ilgili bir ödev alırsa? Kaynak kitap aramak zorunda kalıp bulamazsa ne olacak? Hayır, resimleri yememeliydi. En iyisi onlara bakarak tadını çıkartmak. İlk sayfaya doyuya baktı kedicik, baktıkça karnı da doyuyormuş gibi geldi ona. Sonra öbür sayfayı çevirdi. Orada da kuşların daha büyük resimleri vardı. O sayfaya da uzun süre baktı. Düşlere daldı. Sanki bu kuşları avlamış da istediği zaman yiyecekmiş gibi görüyordu kendisini. Hepsi elinin altındaydı, Tıpış'tan korkmuyor, hiçbir yere kaçmıyorlardı.

Kuşlar ansiklopedisinin başında bir saat kaldı kedicik. Bu kalın kitap hem karnını hem gözlerini hem de düşlerini doyurmuştu. İstedğim zaman gelirim buraya, dedi kedicik. Umarım bodrum penceresini hep açık unuturlar.

BİLİMOYUN

FATİH ERDOĞAN

Kedilerin bıyıkları ne işe yarar diye sormuştu Acar geçen sayıda. Nihat Yaylalı, Meltem Sayan, Arif Gelibol bize yazıp kendi yanıtlarını iletiler ve armağanları postalandı.

Telefonla bizi arayan bir abonemiz ise soyadını ve adresini söylemeden telefonu kapattı. Tekrar aramasını bekledik, ama aramadı.

Acar kedilerin bıyıklarıyla ilgili olarak gelen yanıtları şöyle özetledi:

"Bıyık önemli!"

"Nasıl yani?"

"Gelen cevapların tümünün ortak cevabı bu: Bıyıklar önemli."

Hemen koşup ansiklopediyi karıştırdık. Aynen şunları yazıyordu:

"Kediler dokunma duygusu keskindir. Kaş, bıyık, yanak tüyleri ve kulaklardaki tüy tutamlarının tümü de titreşim biçimindeki uyarılara karşı son derece duyarlıdır. Bıyıkların işlevi tam olarak anlaşılamamıştır. Gene de bıyıkları kesildiğinde kedinin geçici olarak çevreye uyum zorluğu çektiği bilinir."

İnanılmaz! Demek bilim kedinin bıyıklarının çok önemli olduğunu çözmüş, ama neden önemli olduğunu henüz çözememiş. Acar masamın arkasındaki kitaplıkta duran kitap yığınlarına yüzünü buruşturarak baktı.

"Olamaz," dedi, "Sen git üniversiteler bitir, akşama kadar kitap

oku, sonra da bir kedinin bıyıkları ne işe yarıyor diye sorsunlar ve bileme. Bu bilim adamları ne iş yapıyorlar o zaman, söyler misin?"

Ben ona elimizdeki ansiklopedinin çok güncel olmadığını, kedinin bıyıkları üzerine daha çok araştırmanın mutlaka yapılmış olabileceğini anlattım.

"Olabilir," dedi Acar, "Ama şuradaki cilt cilt kitaplar, ansiklopediler daha çok işe yaramalıydı. Baksana 24 cilt. Her biri kim bilir kaç santim kalınlığında ve ne kadar yer kaplıyor..."

"Bir dakika," dedim. "Bunu ölçebiliriz."

Acar yüzüme baktı. Ne gerek var, der gibiydi, ama yine de cetveli alıp ansiklopedinin ciltlerinden birinin kalınlığını ölçtü.

"Üç buçuk santim. 24 tane olduğuna göre... Yirmidört çarpı üç buçuk... Seksen dört santim."

Hesap makinesini burnuma uzatıp, "İşte," dedi. "Seksen dört santim."

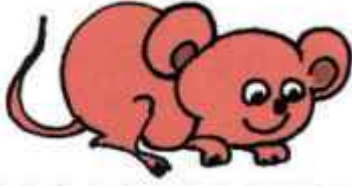
"Demek ki," dedim. Birinci ansiklopedinin birinci sayfasından, sonuncu ansiklopedinin son sayfasına kadarki mesafe seksen dört santim, öyle mi?"

"Evet," dedi Acar. "Tabii ki."

"Öyle mi?" dedim yine.

"Öyle," dedi Acar. Ama sonra duraksadı. "Hayır," dedi...

Sizce öyle mi?

Learning
English
with:

The Little **Mouse**

DERS:3

Hello!
I am coming from home.
I am going to school.

Merhaba!
Evden geliyorum.
Okula gidiyorum.

Merhaba!

Türkçe'de cümle yapıları üç gruba ayrılır:
özne + tümlec + yüklem

Şimdi bunları inceleyelim:

Özne

Özne, cümledeki fiili yapan kişi veya şeydir. Örneğin:

Burak Kırmızıfare okuyor.
cümlesinde, okumak işini yapan kişi Burak'tır. O halde bu cümlenin öznesi *Burak'tır*.

Aykut okula gidiyor.

cümlesinde, okula giden kişi işi [yani fiili] yapan kişidir ve bu da Aykut'tur. O halde bu cümlenin öznesi de Aykut'tur.

Ben İstanbul'dan geliyorum.

cümlesinde *gelme* fiilini gerçekleştiren kişi benim. Demek ki bu cümlenin öznesi de "ben", yani birinci tekil şahıs.

Bu üç cümleyi İngilizce olarak düşünmeye çalışalım:

Burak Kırmızıfare okuyor.

Burak is reading Kırmızıfare.

Bu cümlede Burak tabii ki cümlenin öznesi. *reading* ise fiil, yani yüklem. Türkçe'de fiil sondaydı, oysa İngilizce cümlede *reading* (okuyor) sözcüğü *Kırmızıfare* sözcüğünden önce geliyor.

Kural: İngilizce'de cümle yapısı Türkçe'dekinden farklıdır.

özne + yüklem + tümlec

Gelelim ikinci cümlemize:
Aykut okula gidiyor.
Aykut is going to school.

Bu cümlede öznenin *Aykut* olduğunu söylemiştik. *going* cümlenin yüklemi, *school* ise tümlecidir. Burada da tümleş yüklemden sonra geliyor.

Son cümlemiz:
Ben İstanbul'dan geliyorum.
I am coming from İstanbul

Bu üç cümlede de şimdilik değinmediğimiz bazı sözcükler var, *is, from, to* gibi. Bunlara yeri geldikçe değineceğiz.

ALİŞTIRMA

Aşağıdaki cümlelerin öznelerini bulunuz. (İpucu: Yükleme kim veya ne sorularını sorunuz.)

- 1) Minik fare İngilizce öğretiyor.....
- 2) Yağmur yağıyor.....
- 3) Seller akıyor.....
- 4) Arap kızı *camdan* bakıyor.....
- 5) *Kereviz sevmem*.....
- 6) Alıştırmaları yapacağım.....
- 7) Yarın hava soğuk *olacak*.....
- 8) *Sen* benim en iyi arkadaşımsın.....
- 9) Güller sokağında yangın var.....
- 10) Gülmeyi unutmuş.....

Hayvan Dostlarımız:

İnsan

Her ay bir hayvanı tanıttığımız bu sayfalarımızda bu ay da yine bir memeli hayvana yer veriyoruz. (Erkek olanlarının da memeleri vardır, ama dişilerininki biraz daha büyüktür.) Hepinizin tanıdığı bu hayvanın özellikleri şunlardır: Bu hayvan da bütün öteki hayvanlar gibi havayla, suyla ve doğadan aldığı gıdalarla yaşar.

İki yanında elleri ve ayakları vardır. Ayaklarını daha çok yerde yürümek için kullanır, ama yumuşak deriden yapıldığı için yıpranmayı önleyici özel bir kılıf geçirmek zorundadır. Bu kılıf yüzünden ayakları bazen çok kötü kokar. Eğer kokuya tahammül edip de parmaklarınızı altına sürterseniz bu hayvanı kahkahadan deli edebilirsiniz, çünkü ayaklarının altındaki sinir uçları

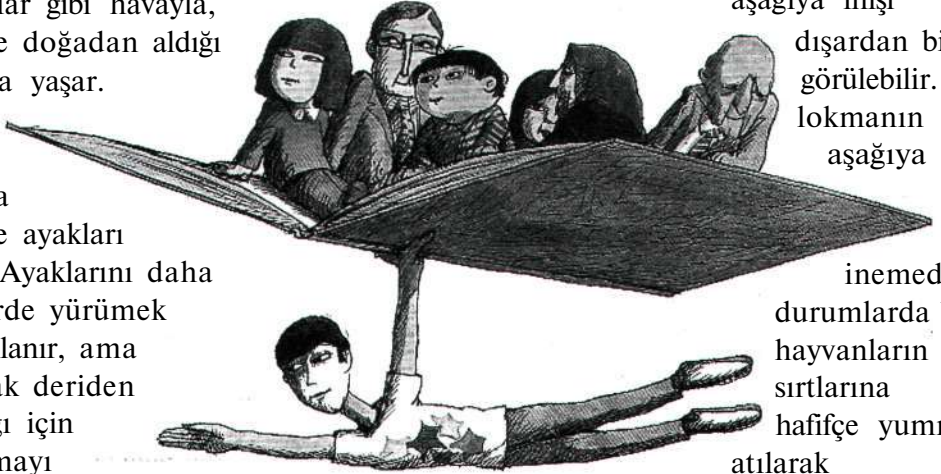
nedeniyle çok gıdıklanırlar.

Beslenirken ellerini kullanırlar. Gıda maddelerini (ki ne bulurlarsa yerler) elleriyle parçalarlar ve ağızlarına götürürler. Ağızlarındaki dişler sayesinde daha ufak parçalara ayırıp yutarlar. Yutarlarken lokmalarının yemek borusu boyunca aşağıya inşi dışardan bile görülebilir. Bu lokmanın aşağıya

inemediği durumlarda bu hayvanların sırtlarına hafifçe yumruk atılarak

yutmalarına yardımcı olunur. Yemeyi çok severler. Günde en az üç kez ve arada da hep yerler.

Birçok hayvanın tersine, bu hayvanlar birbirlerini yemezler, ama arasıra öldürürler. Yemedikleri halde neden öldürdükleri henüz

anlaşılamamıştır. Öldürdüklerini, (belki de sonradan yemek için) toprağa gömerler.

Alet kullanma konusunda öteki hayvanlardan ilerdedirler. Özellikle, öldürmek için yaptıkları aletler son derece başarılıdır.

Bu hayvanlar, öteki hayvanlar gibi, sürüler halinde yaşarlar. Genellikle göçebe değil, yerleşik bir yaşam sürerler ve yuvalarını birbirine bitişik bitişik yaparlar. Her yuvada genellikle bir dişi ve bir erkek bulunur ve bir süre sonra yavrularlar. Yavrular büyüyünce kendilerine başka yuva yaparlar.

Bitişik yaşamın kolaylıkları yanında zorlukları da vardır. Öteki hayvanlarda olduğu gibi, bu hayvanların da erkekleri arasında çok sık olarak kavgalar olur. Erkekler birbirlerine üstünlük kurmaktan hoşlandıkları için, karşılaştıklarında yan gözle bakışırlar, sert sesler çıkarırlar ve kollarının üst yanındaki omuz denilen çıkıntıları birbirlerine sürterek itişirler. Bu itişmenin ardından gelen kavgalarda genellikle kol veya bacakları ya da yüzleri hasar görür.

Öteki hayvanların çoğunda olduğu gibi, erkek olanları dişi olanlarından biraz daha güçlü olduğundan, anlaşmazlık durumlarında erkek olanların dişileri dövdükleri sık sık olur. Seyrek de olsa bilim adamları bunun tersine de rastlamıştır.

Bu hayvanlar yemek yemek dışında hep bir şeylerle uğraşırlar. Her gün yuvalarını terk edip başka yuvalara girerler ve oralarda bazı işler yaparlar. Bu yaptıkları işler karşılığında bazı değerli kağıtlar alırlar ve bu kağıtları birbirlerine vererek yiyecek ve giyecek gibi şeyler alırlar. Bu değerli kağıtları çok severler ve daha çoğunu elde etmek için yapmadıklarını bırakmazlar. Birbirlerine yalan söylerler, kavga ederler, hatta bazen öldürürler. Kimilerinde bu kağıtlardan fazla vardır, kimilerinde az. Fazla olanlar saklayacak yer bulamadıkları için onları özel yuvalarda saklarlar. Az olanlar ise istediklerini alamadıkları için üzülmürler.

İşte bu hayvanlar böyledir; yani öteki hayvanlardan pek farkları yoktur. Ancak öteki hayvanlardan farklı olma şansına sahiptirler, çünkü bunlardan bazılarının çok özel bir yeteneği vardır. Bu özel yetenek sayesinde bu hayvanların bazıları ötekilerden farklı olmayı başarırlar. Bunlar birbirlerine kötü davranmaktan hoşlanmazlar. Hele değerli kağıtlar için veya başka nedenlerle birbirlerini öldürmeyi akıllarına bile getirmezler. Günlerini konuşarak, gülerek ve birbirlerine yardım ederek geçirirler.

Bunları ötekilerden ayıran şey nedir diye soracaksınız. Çok basit: Bunlar kitap okurlar!

Taşocaklarına Gezi Var!

Öğretmenimiz başıma dikilmiş, dersi dinlemek yerine defterime yazdığım sayfalar dolusu "BİGUDİ" sözcüklerine bakıyordu ve ben tam o anda aradığım çözümü bulmuştum.

"Öğretmenim," dedim. "Çevre gezimizi taşocaklarına yapalım mı?"

Öğretmenimiz bu soruyu yadırgamadı, çünkü kendisi bizden öneri beklediğini birkaç gün önce söylemişti. Hepimiz aklımıza geleni söyleyip durmuştuk. Erdal arkeoloji müzesine gitmek istemişti. Sibel ormana, Zeynep bir hastaneye, Murat bilgisayar fuarına, Uğur da oto tamirhanesine gitmek istemişti. Taşocakları kimsenin aklına gelmemişi.

"Çok ilginç bir yer," diye öğretmene cesaret verdim. "Nasıl taş çıkarıyorlar, nasıl çalışıyorlar, hep merak ederim."

Öğretmen elinin çenesine götürüp düşündü.

"Bilmem ki, tehlikeli olur mu? Müdür beye sorayım, belki özel izinle..."

Zil çaldı.

Eve giderken yolumu değiştirip, taşocaklarına giden yola girdim. Bigudiye bulduğum binanın yanına kadar gelip aşağılara baktım. Vadinin iki yanındaki dut ağaçlarının

arasından yarısı oyulmuş tepenin dibinde taş yükleyen kamyonların homurtuları bulunduğum yere kadar ulaşıyordu. Kamyonların girip çıktığı kapalı alanın arkasında ise taş işçilerinin barakaları yer alıyordu.

Beni yerimden sıçratan bir ayak sesiyle olduğum yerde hızla geriye döndüm. Yanakları çukurlaşmış, gözlerinin akları kırmızı damarlarla kaplı ve dişleri sapsarı, eski giysili bir yaşlı adam tam arkamda durmuş bana bakıyordu. Usulca yanından yürüyerek birkaç adım attım. Biraz daha yürüdüm. Geriye baktım. Hayır, beni izlemiyordu. Bir iki adım daha atıp tekrar geriye baktığımda ise artık yoktu! Nereye gitmişti?

Adımlarımı hızlandırdım, hatta bir süre sonra panik içinde koşmaya başladım. Eve geldiğimde soluk soluğaydım, ama kendimi toparlayıp eve öyle girdim.

Yemekte taşocaklarına gideceğimizi söyledim. Annem:

"Ne varmış taşocaklarında?" diye sordu ve yemeği getirmeye mutfığa gitti.

"Gezi..." dedim. "Ders için."

Babam, "Bizi de küçükken belediye çöplüğüne götürmüşlerdi," dedi. "Çöplerin kendi kendine yandığını göstermişlerdi."

"Kendi kendine mi?"

"Evet. İnanılmaz berbat bir koku."

Babam bunları söylerken yüzünü buruşturmuştu ve elinde yemek tenceresiyle gelen annemle gözgöze geldiler. Annem aynı hızla geri dönüp mutfağa girdi ve, "Dışarda yiyin o zaman!" diye soğuk soğuk konuştu.

"Çöplükleri konuşuyorduk," diye seslendi babam.

"Yemekte mi?" dedi annem ve yeniden sofraya geldi.

"Canım, laf öyle geliverdi. Taşocaklarına gideceklermiş."

"Gitsinler. Ne varsa. Oturup ders öğreteceklerine..."

Annem sözünün arkasını getirmeydi. Ama taşocaklarına gitmemize karşı çıkması işime yaradı, çünkü o karşı çıktığı için babam şiddetle benim yanımda yer aldı.

"Ben hiç gitmedim oraya," dedi. "Ne taşı çıkarırlar? Kim için çıkarırlar bilmem."

Okuldan sırayla çıkmış bile olsak, az sonra sıra karmakarışık olmuştu ve biz o yasak yollardan geçerek taşocaklarına doğru ilerliyorduk. Okul müdürümüz böyle bir geziyi uygun bulmuş ve gerekli yerlerden izin almıştı. Taşocaklarında dinamikli çalışmanın olmadığı bir gün olduğu için bugün gitmemiz uygun bulunmuştu.

Kamyonların derin yarıklar açtığı toprak yollardan yürüyerek

taşocakları arazisine girdik.

Öğretmenimiz Cevdet Bey adında birini sordu. Kamyonlardan birinin yanındaki az saçlı adamı gösterdiler. Gülerek yanımıza geldi. "Hoş geldiniz," dedi hepimize.

"Misafirlerimiz var demek. Müdür Bey telefon etmişti."

Sonra elimizi sıkmaya başladı. Bir bölümümüz kamyonun arka tarafında kaldığımız için sayımızı az sanmış olmalıydı. Bir yandan gülümseyerek ellerimizi sıkmaya devam ederken bir yandan da kamyonun arkasında daha var mıyız diye boynunu uzatıyordu. Hepimizin ellerini sıkmayı bitirmesi beş altı dakika kadar sürdü. Derin bir soluk aldı. Eliyle alnındaki terleri sildi. Yorgun görünüyordu.

Sonra öğretmenimize dönüp, "Nasıl yapalım?" diye sordu.

Öğretmenimiz anlamamıştı.

"Nasıl yani?" dedi.

"Turu," dedi Cevdet Bey. "Nerden başlayalım?"

"Siz bilirsiniz," dedi öğretmenimiz.

Bunun üzerine Cevdet Bey anlatmaya başladı. Bu taşocakları çok eskiymiş. Savaştan önce bile varmış. Aslında daha geriden başlayormuş, ama zamanla kazıla kazıla ilerlemiş. Cevdet Bey daha yeni gelmiş. Daha önceki müdür bazı olaylara karıştığından görevden alınmış.

"Nasıl olaylar?" dedi öğretmenimiz.

"Önemli değil canım," dedi Cevdet Bey, "Memurluk işte, bugün

buradasın, yarın orada... Tarihi eser mi ne bulunmuş da..."

Öğretmenimiz ilgilenmişti. "Hımm," dedi. Öğretmenimiz düşünürken hep "Hımmm," der. Ben de "Hımmm," dedim, çünkü benim için de düşündürücü bir konuydu bu tarihi eser kaçakçıları konusu.. Birileri eserlerimizi yurt dışına kaçırıyor, sonra da biz gidip ülke olarak onları yeniden satın alıyorduk. Bu saçma bir şeydi. Babam bir gün haberleri dinlerken anlatmıştı bunları bana. Bu yüzden, "Hımmm," dedim. Bir yandan da başımı aşağı yukarı sallıyordum. Az sonra bütün sınıf hımmliyorduk ve öğretmenimiz de Cevdet Bey de bize bakıyorlardı.

Hımmlamamız bitince Cevdet Bey'i izleyerek yürüdük.

Daha çok mermer çıkarmak üzere kurulmuş bu ocak, ama mermer dışında da yararlanılabileceği anlaşılınca genişlemiş ve daha çok kazıcı ve delici makinelerle donatılmış. Cevdet Bey'in ardından belli bir mesafeye kadar yaklaşarak büyük makinelerin çalışmasını izledik. Daha sonra artık kullanılmayan eski bir ocağın içine girdik. Burası büyük bir mağara gibiydi.

"Mağaraya benziyor," dedim.

"Doğru," dedi Cevdet Bey, "Burası gerçekten de mağara. Kazılınca ortaya çıkmış. Bakın, az ötede gördüğünüz oyuktan içeriye doğru tünel devam ediyor."

Biraz yürüdüm. Karanlık olduğu için bir şey gözükmüyordu, ama boyumdan biraz daha yüksek bir tünelin ağzı sanki az sonra beni yutacak olan dev bir yaratığın ağzına benziyordu. İçim ürperdi ve geri döndüm.

"Mağara çıkınca buradaki kazıları öteki yamaca kaydırmışlar," dedi Cevdet Bey. "Üniversiteden bir heyet gelip mağarayı incelemiş ve heyet başkanı buranın tarih öncesinde önemli bir yerleşim merkezi olduğuna karar vermiş. Buranın koruma altına alınması gerektiğini, bu yönde resmi bir yazı çıkarttıracağını söyleyerek ayrılmış."

Cevdet Bey bu noktada sustu. Elindeki telsizden gelen sese yanıt verdi. Aşağıdaki kamyonculara bazı talimatlar verdi. Telsizle konuşması bitince gülümseyerek bize döndü yine. "Eveeeeet," dedi.

Öğretmenimiz, onun yüzüne bakıyordu. Cevdet Bey ne anlattığını hatırlamıyordu. Öğretmenimiz ona yardım etti:

"Yazı gelmiş mi?"

"Ne yazısı?"

"Resmi yazı."

"Ne resmi yazısı?"

Bu giderek bir oyuna benzemeye başlamıştı. Konu benim de ilgimi çektiğinden söze karışmak istiyordum, ama çekmiyordum. Birden, "Haa, evet!" dedi Cevdet Bey. Hatırlamıştı.

"Yazıyı hiç sormayın," dedi...

sürecek.

Merhaba Kitap!

N.M. Bodecker

Merhaba kitap!
Neler anlatıyorsun,
kendi kendine öyle,
kapağının altında,
zincire vurulmuş gibi rafta?
Haydi kitap!
Nedir hikâyen?
Okunmadın mı hiç?
Gelip geçeceğimi mi
sanmıştın,
seni görmeden?
Benden kaçamazsın kitap
Ben senin okurum
Açarım seni, özgürleştiririm
Dinle kitap:

Sana söyleyeceklerim var.
Sen de anlatsana
sırlarını,
haydi kitap!

Fatih Erdoğan

YAPRAKLARINI DÖKMEYEN AĞAÇ

ÇOCUKTUM UFACIKTIM
AĞAÇ DEDİ Kİ: GELİYOR
SONBAHAR
DÖKÜLECEK YAPRAK-
LARIM NE ACI!

NE OLUYOR BİR ŞEYLER
YAP...
İĞNE, ÇİVİ YA DA
BİR TÜR YAPİSTIRICI

SEVGİLİ MİNİK AĞACIM ÜZÜLDÜĞÜN SEYE BAK
ARTIK HER BİR YAPRAGIN ÜZERİNDE
KALACAK.

GÖRDÜN MÜ BAK, DEĞ-
MEZMİS ÜZÜLMEMEYE
YAPRAKLARINI BORÇ-
LUSUN BİR MAKARAS
İPLİĞE.

KLİPKURLU OLMUŞ YAPRAKLAR
HÂLA DURUYOR DALDA
BUNCA OKUDUM YAZDIM
GÖRMEDİM HİÇBİR
KİTAPTA

SAYIN BAYLAR BAZAN
LAR, BU BİR DOĞA
HARİKASI

DUR GELME YASSAH,
GİREMEZ PROFESÖR-
DEN BAŞKASI!

ANLAMİYORUM NASIL OLDU
NEDİR BU İŞİN SIRI?
NASIL MUTLU OLURDUM
BULSAYDIM BİR İPÜÇÜ...

GECEİNİN BİR YARISI KAPIMI ÇALAN DA KİM?
BU İPİ DE KAPIMA KİM BAĞLADI
BAKİİM?

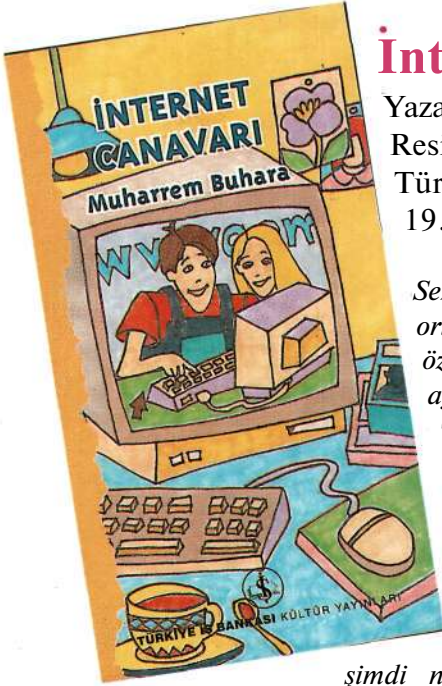

ÖĞRENMEK İÇİN TABİİ Kİ KİTAPLARA BAKMALI,
AMA GALİBA BAZEN AĞACA DA ÇIKMALI!

•FATİH ERDOĞAN

BİR KİTAP BİR YAZAR

İnternet Canavarı

Yazan: Muharrem Buhara

Resimleyen: Nilgün Öneş

Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 1998

19.7 x 10.8 sm. Birinci hamur kağıda. 105 sayfa.

Sezai ortaokula başladı. Sezai bildiğiniz tanıdığınız ortaokul çocuklarından biri. Herhangi bir olağandışı özelliği yok. Her şey de yolunda. Taa ki, şu Burcu adlı kız aynı sınıfa gelene kadar.

"Aman Allahım. Birisi bana elektrik şoku uyguluyor. Yok, yok... Ben daha uyanmadım... Bu rüya... Karşımda bir dünya güzeli duruyor... Galiba ben öldüm, bu da melek... Tamam, razıyım. O melek olsun, ben de ceset... Kime benziyor bu... Birine... Ama kime?Eva Herzigova... Yok, Naomi... Yanıldım, karşımda duran zenci değil. Galiba, bu hepsinin karışımı... Peki ben

şimdi ne diye hitap etmeliyim. Arkadaş diyemem. Bu arkadaşta ayrı. Buyurun hanfendi... Yok... Merhaba güzel bayan... Bu da çok film cümlesi... Babamın arşivine başvurmalyım. Sıkıştığı zaman anneme ettiği o harika cümleleri hatırlamalıyım. "Bir melek kadar saf ve güzelsin..." ya da, "İnanamıyorum Allahım. Nasıl oluyor da her gün daha da güzelleşebiliyorsun..." veya "Biri beni çimdiklesin. Uyanmak istiyorum. Bu güzellik gerçek olamaz... Hayal bu..." (Daha da sıkışırsa babamın anında şiir bile söylediğini hatırlıyorum.)

İnternet Canavarı bir aşk romanı. Ama maceralı ve hareketli bir aşk romanı. Eğer aşkınız sizden telefon numarası isterse hemen verirsiniz, ama ya e-posta adresinizi isterse ve sizin de böyle bir adresiniz yoksa, hatta bilgisayarınız bile yoksa ne yaparsınız?

"Ev adresini değil, elektronik posta adresini ver dedi..."

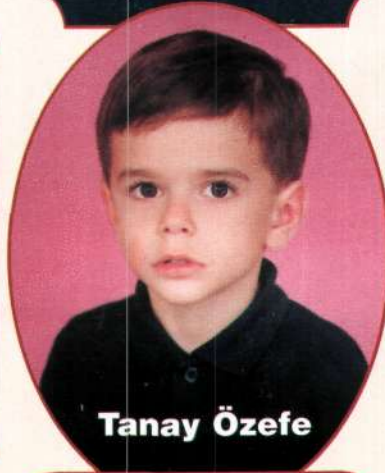
Ben salak salak ne demek istediğini anlamaya çalışırken, timsah meraklısı fırsatı kaçırmadı...

"Olsa söyleyecek. Onun bilgisayar yok ki..."

Bu son darbe oldu bana... Rakibim hiç beklemediğim anda ters köşeden vurmuştu beni. Eve nasıl geldiğimi hatırlamıyorum."

Bu durumda ne yapın Sezai? Hemen babasına bir bilgisayar aldirmaya çalışır. Gerekçe? Kolay, "Öğretmen istedi..."

Aboneliklerini yenileyerek ücretsiz fotoğraf baskılı tişörtlerini alan abonelerimiz:

Yaz geliyor!...

Yazın tatil yapılır...
denize girilir...
oyun oynanır...
sabahları geç kalkılır...
ormanda yürünür...
dondurma yenir...
ve
KİTAP OKUNUR...

Çocuklar ve yetişkinler
"Yaz Kitaplarınız" için bizi arayın.

Tel: 0212-252 63 75
mavibulut@superonline.com

